

Jeg kysser de spedalske,  
hvor munden den er væk,  
og efterlader læber,  
som var de kun på træk.  
Jeg hører nattergalen  
slå ud sin melodi  
som af jasminens hjerte  
med duftene deri.

Jeg overgår de gamle  
og lever af mit kors,  
der sidder som en bjælke  
i øjet og på tværs.  
Jeg er en lille maler  
med pensel og palet  
i spejlet som en gåde,  
og det er ikke let.

Jeg ligger på dit alter,  
mens du med støv og ånd  
berører mig på øjet  
med rutineret hånd.  
Jeg ser en rødkælk hoppe  
i stuen på din dag  
og løfter selv mit øje  
til Åbykirkens tag.

*Lars Hougaard Clausen*